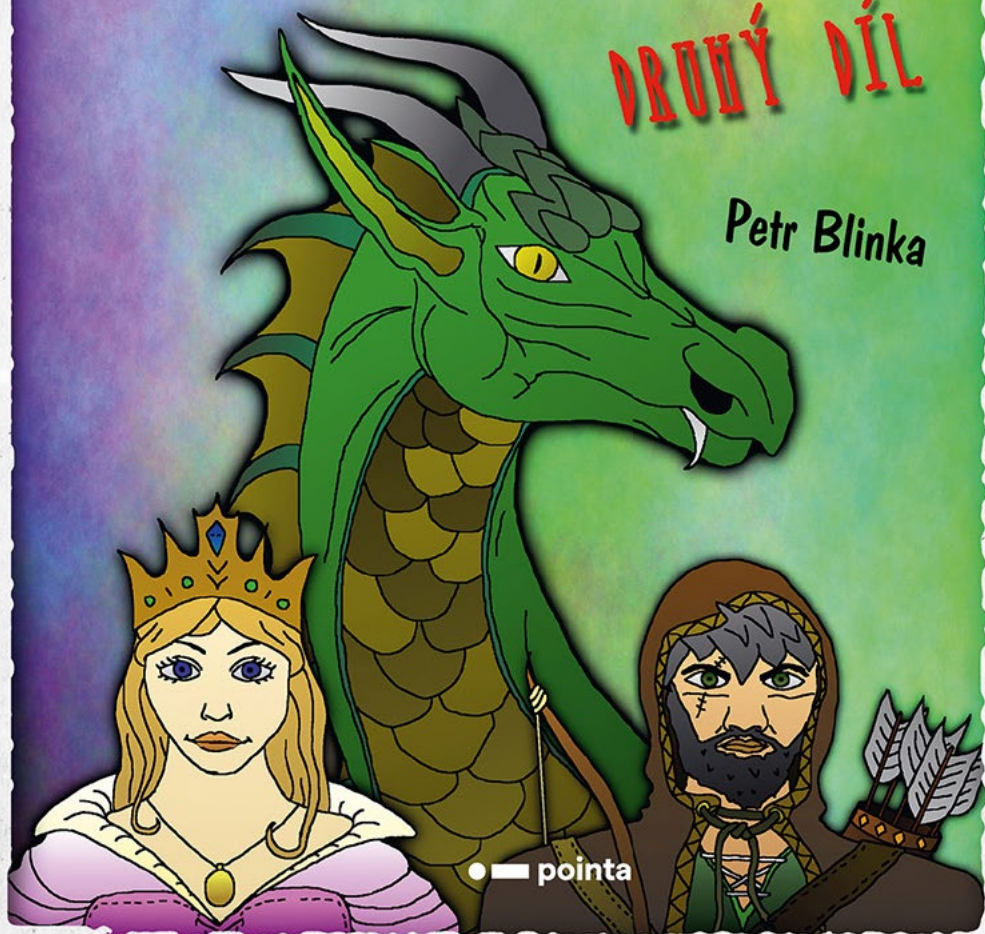

O KRÁLOVSTVÍ NA KONCI SVĚTA

DRUHÝ DÍL

Petr Blinka

— pointa

O království

Na konci světa – 2. díl

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Petr Blinka
O království Na konci světa – 2. díl – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

O království
Na konci světa
druhý díl

PETR BLINKA

● ■ pointa

V prvním díle:

Princezna Eliška zachránila za pomoci dračice Bestie království před válkou. Vypadalo to, že bude lépe, království bude vzkvétat a lidé se budou mít dobře. Ale nebylo tomu tak. I když Defenes, Halěř a Stříbrňák skončili v pekle, zanechali království v zoufalém stavu. Hrozila bída a hlad. Jak se s tím Eliška vypořádá? Dokáže zachránit obyvatele před smrtí hladem? To se dočtete ve druhém díle.

Na zámku

Eliška, stále ještě převlečená za babku kořenářku, vstoupila do sálu a umyla si tvář. Měla ji pořád od popela, aby v převleku vypadala staře. V oblečení, které měla na sobě, působila trochu srandovně. Nikdo se však nesmál. Kvůli účtě k princezně, jejím činům a osobnosti nezáleželo na tom, jak je Eliška oblečená. Důležité byly skutky, které za sebou zanechala. Kéž by oblečení nedělalo charakter člověka, ale právě ty jeho skutky. Ne nadarmo se říká, že šaty dělají člověka. Je to smutné, ale je to tak. Eliška přistoupila k trůnu, ale nesedla si na něj. Stála a dívala se do davu na známé tváře. Na maminku, tatínka, komořího a na lidi, kterým kdysi ubližovala, než ji Lucifer odnesl do pekla. Těšila se, až uvidí kováře a kovářku, Marcelu, Honzíka, Aničku a Jouzu. A pak jí už chyběli jen dva její přátelé, kteří nebyli z lidského světa. Ohník a Bestie. „Kde asi jsou a co dělají?“ říkala si. Elišce se kutálely slzy štěstí po tvářích a vypadalo to, že je vše zachráněno. Od nynějška už bude jen lépe a lépe, protože co může být cennějšího než lidský život?

V rohu místnosti se objevil obláček kouře a z něho vyšel Lucifer. Prošel davem, který mu vytvořil uličku. Lucifer došel k trůnu a postavil se vedle Elišky. S úctou na ni pohlédl a pak k ní promluvil: „Myslím si, že tě čeká hodně práce. Vždycky, když toho budeš mít moc, znám jedno místo, kde budeš mít klid. Vzpomínky, které z toho místa budeš cítit, ti ten klid vrátí!“

Když to Lucifer dopověděl, vzlétl a proletěl oknem ven, kde se rozdělil a přeměnil ve čtyři myšky. Myšky vesele zapískaly a najednou začaly padat

směrem do davu na nádvoří. Každá myška zasáhla Myšáka, což byli špehové z dob vlády Defenese, a ti zmizeli v podzemí.

Eliška se rozhlédla.

Někdo v davu zakřičel: „Ať žije princezna Eliška!“

Pak se připojili i ostatní a nakonec křičeli všichni. Tentokrát co nejvíce nahlas, až řinčela okna zámku. Eliška stála v ohromení, a dokonce i král Matyáš provolával slávu.

„Jakmile budou ukončeny nucené práce, propustíme všechny vězně, kteří jsou nevinní!“ řekla Eliška, když se dav konečně ztišil, a ještě nechala poslat pro Marcelu, Honzíka, Aničku, kováře a kovářku. Kromě urozených dam a pánů přišli do sálu také Matyášovi vojáci. Tedy aspoň jejich část, protože jich bylo moc a dvě stě vojáků by se do sálu nevešlo. Eliška přikázala, že dva dny a dvě noci se celé království musí radovat a slavit, a tak se také slavilo. Lidé byli šťastni z toho, že mají tak chytrou královnu, a doufali v lepší život ve své zemi. A jestli si myslíte, že toto byl konec příběhu „O království Na konci světa“, tak to se mýlíte, protože politika je nekonečný příběh.

Během oslav

Král Eduard předal vládu Elišce a královna Eleonora jí dala svou korunku. Z princezny Elišky se stala královna Eliška a z Eduarda a Eleonory se stali rádcové a zástupci královny Elišky. Eliška chtěla komořího jmenovat svým vyslancem do království krále Matyáše, ale komoří to odmítl s tím, že chce být až do konce života komořím. Eliška poté králi Matyáši a princům ukázala vše, co bylo na zámku, obrazy, sochy, trofeje, a povykládala něco o jeho minulosti. Pravda, bylo tu hodně nepořádku po Halěřovi a Defenesovi, ale aspoň si král mohl udělat obraz o těchto dvou zločincích, se kterými měl tu čest.

Další den královna Eliška pozvala krále Matyáše a Eduarda do jeskyně, v níž před nedávnem stavěla zeď a kde tekł třpytivý pramen. Jak už to tak bývá po oslavách, Bořimír ani Bořislav nemohli jet, jelikož jim nebylo dobře, a královna Rozálie a Eleonora jet nechtěly, protože je podzemí nezajímalo. Nakonec kočárem vyrazil Matyáš, komoří, Eliška a Eduard. A také zbrojnoši jedoucí na koních kolem nich.

Když dojeli k domečku Marcely a Jouzy, Eduard se po výstupu z kočáru protáhl a prohlásil: „Jak krásné prostředí zde na venkově!“

„Ano, ano, je tu velmi krásně a chaloupka také vypadá dobře a lákavě. Zajímalo by mě, jak takový Jouza, o němž a jeho kouzelné sekyře jste mi hodně vyprávěli, bydlí.“ pronesl Matyáš.

„Inu, králi, to je jednoduchá věc, jak se to dovědět. Stačí ho jen navštívit!“ pronesl Eduard.

„Nuž, pojďme a prohlédněme si jeho skromný příbytek. A nezapomeňme vzít s sebou dary, ať nejdeme s prázdnou!“ prohlásil Matyáš, když se zrovna otevřely dveře chaloupky a už je vítal Jouza.

„Dobré znamení...“, podotkl komoří.

Děti se návštěvě na přivítanou poklonily a už si to pelášily za Eliškou. Komoří s Matyášem a Eduardem vstoupili do chaloupky a porozhlédli se.

„Není to tu moc velké, ale věru útulné!“ prohlásil Matyáš.

„Věř mi, králi, že oproti nuceným pracím se tu cítím jako na zámku,“ prohlásil Eduard.

Matyáš jen pokýval hlavou na souhlas. „Jsou věci, které bych zažít nechtěl, a nucené práce patří mezi ně.“

Všichni tři pak zasedli ke stolu.

„Tak co, Jouzo, kouzelnou sekyru máš?“ zeptal se Eduard.

„Nemám. Byla zničena, když jsem s ní omylem sekl do zbrojnoše. Zůstal z ní jen klacek a kámen. Tím bylo kouzlo zlomeno a já musím pracovat jako dřív.“

„Je škoda, že nemáme něco, co by nám ukázalo pravdu a poctivost,“ zamyslel se Matyáš.

„Já si myslím, že sekyra udělala víc škody než užitku, a jsem rád, že už není. Také mi ukázala, jak dokážou být lidé závistiví a falešní,“ prohlásil Jouza.

„No a něco jiného kouzelného nemáš?“ zeptal se s úsměvem Matyáš.

„Kouzelného už nemám nic. Zato mám ale skvělou medovinu.“

„No výborně! My ji spolu s Eduardem a komořím ochutnáme! A za to ti dáme nějaké dárky ze zámku,“ prohlásil Matyáš a za chvíli si nalévali plný pohár a s chutí se dali do ochutnávání.

„Na zdraví všech přítomných!“ prohlásil komoří.

Hovořili spolu o království, Defenesovi a jeho vládě.

„Pánové a králi, kdy zajdeme do té jeskyně?“ přerušila je po nějaké době Eliška, když vcházela do chaloupky.

Všichni, kdo seděli za stolem, na sebe pohlédli a slovo si vzal Eduard. „No nejsem si jist, jestli mě nohy dnes donesou k jeskyni. Kočár tam nemůže, a tak si myslím, že bychom to měli odložit.“

„Pravda, pravda...“, přikyvoval komoří.

„Chtěla jsem vám to tam ukázat a chtěla jsem, abyste se napili té výborné trpytivé vody, co vytéká ze skály,“ prohlásila Eliška.

„Sliby se musí plnit!“ zakřičel Matyáš, vstal a lehce zavrával. Opřel se o pec a protáhl se.

„Ale no tak. Pramen nám neuteče! Poteče zítra, za měsíc i za rok! Slíbili jsme, že do té jeskyně zajdeme, ale to, že slib odložíme, neznamená, že ho porušíme,“ prohlásil Eduard.

Elišce bylo jasné, že medovina proudící nyní v jejich žilách je do jeskyně nedostane. Také si uvědomila, že její tatínek už má nějaký ten věk a nucené práce ho hodně vyčerpaly a strhaly. Nakonec rozhodla: „Tak víte co? Já, Eliška, královna tohoto království, vám pro tu vodu zajdu sama.“

Matyáš sebou trochu cukl. Nechtěl vypadat jako slaboch, co nedokáže dodržet slovo, a jako král musel jít ostatním příkladem. A také... byl přece na návštěvě v sousedním království! Dle královské etikety by nebylo vhodné, aby královna Eliška šla sama.

Eduard jako by četl myšlenky krále. „Příteli králi, posadte se. Bez vás by to tady už nebylo ono a naše skupina ochutnávající medovinu by se tím rozpadla. Mám návrh! Dnes zajde pro vodu moje dcera Eliška a příště dojdete vy. Myslím si, že to je férové řešení!“

„Jen jestli bude královna Eliška s vaším návrhem souhlasit,“ podotkl Matyáš.

„Souhlasím a bude mi ctí! Navíc nepůjdu sama. Vezmu si s sebou Aničku a Honzíka, své dva nejlepší kamarády a společníky pod sluncem,“ prohlásila Eliška.

„Jsem vám nesmírně zavázán, královno Eliško!“ zhluboka se uklonil Matyáš.

Když Eliška zmizela ze dveří, sedl si za stůl a hodovali dále.

Jeskyně

Eliška byla ráda, že šli Honzík a Anička s ní. Po cestě si povídali a říkali různé anekdoty. Pro Elišku to bylo uvolňující a konečně přišla na jiné – lepší – myšlenky než pořád jen strasti a starosti.

Když přišli před jeskyni, Eliška se zastavila a trochu ztuhla. Dnes se jí do podzemí nechtělo. Měla zvláštní pocit. Možná to byl strach, možná něco jiného. Sedla si na kmen, ze kterého tak ráda pozorovala západ slunce, když stavěla zed.

„Eliško, tobě se do jeskyně nechce, že?“ odtušil Honzík.

„Nechce, Honzíčku, nechce,“ zašeptala Eliška.

„A proč?“

„Nevím. Mám takový zvláštní pocit. Přemýšlím, co jsem za těch pár měsíců zažila a jaká bych byla, kdyby nebylo peklo. Nepoznala bych vás dva, Ohníka, pravé štěstí, lásku... Mám radost, ale zároveň mě to i rmoutí. Nedokážu to vysvětlit,“ odpověděla Eliška.

„Tak víš co? My pro tu vodu zajdeme sami. Dej nám čutory a my už fičíme!“ navrhl Honzík.

„Tak jo a děkuji! Co bych si bez vás počala,“ zašeptala.

Když děti zmizely, Elišce se spustily slzy. Potřebovala ze sebe vyplavit minulost a těžkosti, které zažila, a slzy byly dobrým uvolňujícím prostředkem. Eliška se dívala na veverku. Skotačila na stromě a dělala různé vylomeniny a pak se začala honit s druhou. Při jednom skoku jí nevyšel krok, podklouzla jí tlapka a ona spadla na zem jako hruška. Eliška se

začala smát a slzy se jí kutálely po tvářích tentokrát ne ze smutku, ale z velké radosti. Připadala si jako malé dítě, které začíná znovu žít. Nebýt Luciferova náramku, tak už tady není. Teď tu ale je a je živá. Začíná nový život. Lepší, veselejší a toto království dá zase do pořádku. „Každý v tomto království se musí mít dobře a musí zavládnout spravedlnost. A udělám pro to všechno!“ umínla si. Jako by Eliška s novým pocitem začátku získala energii a sílu.

Měla přesně takový pocit jako kdysi, když zachránila Ohníka. „Jak mu asi je?“ říkala si. „Až budu mít čas, zase se za ním vypravím a pak budeme blbnout a on mi ukáže, jaké nové kousky se naučil. Důležité je, že tady na zemi a v tomto království nejsem sama. Mám dobré přátele a s jejich pomocí vše zvládnou,“ urovnávala si Eliška v hlavě myšlenky. Pak se jen tak bezmyšlenkovitě dívala kolem sebe a vychutnávala si pocit klidu. Tak jako za starých časů. „Lucifer měl pravdu, když mi říkal, abych si zašla do míst, kde budu mít klid, tady je přesně takové místo,“ vzpomněla si na Luciferova slova.

Z rozjímání ji vyrušilo rachocení čutor. Děti se vrátily.

„Tak co? Už je ti dobře?“

„Už ano. Je mi nádherně. Juchů!!!“ zahulákala z plných plic Eliška, až se Honzík a Anička trochu polekali. V dáli se rozeběhly dvě srnky, které se bezhlavě prodíraly houštím hlouběji do lesa.

Při cestě do chaloupky si opět povídali a smáli se. Bylo fajn se jen tak procházet a ještě lepší bylo, že s nimi nešel král Matyáš. Mohli si tu cestu společně aspoň pořádně užít.

Cesta z chaloupky na zámek byla také veselá. Kočár musel často neplánovaně zastavovat, protože komořímu hrbolatá cesta pořádně míchala se žaludkem, ve kterém měl kromě medoviny všechno možné. Na zámek dojeli pozdě v noci. Když se král Eduard ještě toho dne napil vody z pramene, zjistil, že ho přestala bolet ruka, kterou si namohl na nucených pracích.

Král Matyáš byl kdysi raněn do nohy a časté vystřelování bolesti ho donutilo, že sem tam zakulhal. I toto bylo pryč po napití z křišťálového pramene. Matyáš mohl zase normálně chodit. A tak se zjistilo, že je pramen léčivý. Eliška rozhodla, že z jeskyně, kde stavěla zeď, udělají poutní místo „Tří světů“. Místo, kde se setkává nebe, peklo a pozemský život.

Po oslavách bylo třeba učinit v tomto království spravedlnosti za dost. Eliška si nechala předvolat ty, co ve vládě krále Defenses ubližovali lidem. Byli tam někteří vojáci, velitelé, zbrojnoši, Myšáci i obyčejní lidé. Eliška slíbila, že jim udělí co nejmenší trest. Rozhodnutí o jejich vině či nevině měli provádět lidé, kterým ublížili, a konečný verdikt měli provést soudci, kteří navrhnou spravedlivý trest. Tomuto procesu přihlížel i král Matyáš a jeho synové. Eliška lidem, kteří ubližovali, dávala jako trest nucené práce. Ty dostali ti nejhorší, což byli Myšáci a velitelé. Ostatní, kteří ubližovali, dostali za trest rozebrat kuše proti drakům, šutromety a šibenice, a z toho všeho znovu postavit zničené chaloupky, které shořely v boji. Měli také postavit kovářovu chaloupku. Třetí část lidí, kteří ubližovali, dostali za trest obnovit cestu Spojnici a poté měla být dána všem milost za slib, že to, co prováděli, bylo z vlastní slepé hlouposti a kvůli Defensesově propagandě.

Král Matyáš se svými syny a vojáky strávili na zámku celý týden. Jídla a pití bylo dost. Veselilo se a tančilo nejenom na zámku, ale i v každé vesnici a městě. Vše bylo krásné a idylické a vypadalo to, že již nic nemůže zabránit obyvatelstvu království Na konci světa ve štěstí. Avšak chyba lávky... Po týdnu přišel čas loučení. Král musel jet zpět do svého království a princezna Eliška, no vlastně královna Eliška, ho s doprovodem vyprovodila k lesu na cestu Spojnici. Dál už museli král, princové a vojáci cestovat sami. Bylo příjemné vědět, že kromě holubáře a jednoho vojáka se všichni vrací zpět. Král Matyáš také slíbil, že i ze svého království bude obnovovat cestu Spojnici a že za měsíc, až bude cesta hotová, jej Eliška s doprovodem navštíví v jeho království.

Na zámku

Jakmile se Eliška vrátila zpět na zámek, první kroky vedly rovnou do razírny mincí. Když vešla do místnosti, nevěřila svým vlastním očím. V rohu místnosti byly nasypány tři miliony mincí. Raziči razili a razili.

„Kde jste vzali tolik peněz a tolik zlata?“ zeptala se udiveně Eliška.

Razič mincí Elišce vše vysvětlil. Ta jen zalapala po dechu. Když se napila vody, co jí razič nabídl, a opět našla řeč, se zděšením vykřikla: „Co to tady provádíte, zbláznili jste se? Vždyť vy znehodnocujete peníze. Okamžitě vše zastavit a zachránit zlato, které nám ještě zbylo! Peníze musí mít hodnotu a ta je pouze ve zlatě, jinak se z peněz stane sprostá měna. Bodejť by vše nestálo tolik peněz, když se vám tady válí miliony. A kdoví kolik těch vašich milionů je mezi lidmi? Peníze se staly laciným trikem drahého obchodu. Jak vás mohlo napadnout udělat takovou lumpárnu? Jak by to naše království dopadlo, kdyby se peníze vyráběly z levných kovů? A navíc... na mincích je Defenes, Halěr a Stříbrňák, kteří jsou už v pekle. Jste tak hloupí, nebo se jen děláte? Jste snad padlí na hlavu?“ rozčilovala se Eliška.

„Toto nám poručil Defenes,“ hájil se razič mincí.

„Jak daleko by došel kůň, kdyby měl podkovy z hlíny, co?“ opět se rozčilila princezna, vzala hrst mincí s portrétem Defenese, Halěře a Stříbrňáka a mrštila jimi po razičích. Pak bouchla dveřmi a odešla.

Elišce bylo jasné, že měď nebo mosaz, která se dává do mincí, patří spíše na střechu jako materiál na okapy. Další věcí, kterou musela udělat, bylo vydat prohlášení, že se daně budou vybírat v takové výši jako za

vlády krále Eduarda. Eliška se také rozhodla, že statkářům, obchodníkům a jiným lidem, kterým vzal Defenes zvířata, vyplatí peníze jako odškodné. Když se ale podívala do královských sýpek, její zděšení nebralo konce. Zjistila, že sýpky jsou poloprázdné! Navíc se v lesích kvůli neřízenému lovu zvěře začali se množit různí hraboši, myši a jiní hlodavci a škůdci, kteří ničili úrodu. Eliška cítila, že bude hlad. Jak tuto situaci zachránit? Bude to muset oznámit lidem. Bude muset také říct, že na zámku se nebude tolik hodovat a bude se muset šetřit. Defenesovi vojáci napáchali více škod, než si Eliška myslela. Když navíc vyslechla bylinkáře ohledně toho, jak vznikl movid, že to byl podvod a lež, pronesla pár sprostých nadávek, i když byla jinak slušným děvčetem. Byla by si dala i víno na zklidnění, ale nechtěla.

„Ten hnusný Defenes mě bude strašit v hlavě, i když je už v pekle!“ zanádalala si Eliška. Navíc ji silně znervózňovalo, že lidé pořád čumí do těch svých krasohledů! Už se párkrát stalo, že někteří tito krasohledníci spadli do potoka či rybníka, protože vůbec nevěděli, co se kolem nich děje. Eliška si sedla na trůn a v zoufalství se jí začaly kutálet po tvářích slzy. Bude muset přednést prohlášení, které nebude příjemné, a lidé ho nebudou chtít slyšet. Realita je ovšem taková.

Naštěstí měla Eliška na zámku své rodiče, Eduarda a Eleonoru. Teď už ne krále a královnu, ale rádce a rádkyni. Byli Elišce oporou, radili jí, ale vše vyřešit nedokázali. Eliška teď chápala Defenesův záměr. Pochopila, že válka je dobrý obchod. Je to řešení pro zoufalou ekonomiku země. Válčit a rabovat je pro zem, která vítězí, výhodné. Eliška si myslela, že když odejde Defenes a ona se chopí moci, že odejdou také Defenesovy problémy a že v království bude lépe a lidé budou šťastnější a šťastnější. Teď ale viděla, že vládnout není vůbec snadné! Musí činit rozhodnutí, která nejsou příjemná, a musí za ně nést zodpovědnost. Reálný stav království ji málem položil na lopatky. Vzpomněla si na Halěře, jak si ho přehodila přes záda a praštila s ním o zem. Kéž by bylo vše tak jednoduché. Nejvíce Elišku rmoutilo, že zima bude krutá a lidé budou mít hlad. Hladovět budou i děti, těch jí bylo líto nejvíce. Prikázala strážím a zbrojnošům, ať se rozjedou po království a ať se lid zítra shromáždí na nádvoří, protože královna bude mít proslov.

Eliška poté vyšla po dlouhých točitých schodech do nejvyšší věže. Přistoupila k oknu a dívala se na zapadající slunce. Byla to nádhera! Se západem slunce jako by odcházel její přítel, který nad ní bdí. Sedla si smutně na zem. Vzpomínala, jak seděla před jeskyní, dívala se na zapadající slunce a přitom nebyla ani královnou, ani žádným vladařem.

„Kdyby mi tak někdo pomohl,“ přemýšlela se slzami v očích.

„Vedeš si dobře, Eliško!“ řekl hlas.

Eliška nazvedla oči a uviděla anděla.

„A co mám dělat?“ zeptala se Eliška.

„Dělej to, co doposud! Když dáš do svého rozhodování vždycky své srdce, bude tvé rozhodnutí správné,“ odpověděl jí anděl.

„No to ano, ale člověk je omylný a někdy se potřebuje poradit!“ podotkla Eliška.

„Člověk je omylný a radu někdy potřebuje, ale do pekla bych si pro radu nechodil,“ upozornil anděl.

„No to se ti ani nedivím, když jsi anděl!“ zasmála se Eliška.

„Dej si pozor na peklo a nezapomeň, co natropila kouzelná sekyra, která, a to není náhoda, přišla právě z něho! Co myslíš? Kdyby sekyra nikdy neexistovala, bylo by lépe?“ zeptal se anděl.

„To nevím... možná... asi ano! Když to říkáš ty, anděli, tak asi ano!“ zamyslela se Eliška.

„Není vše tak dobré, jak se na první pohled zdá, a není vše tak špatné, jak se zprvu jeví! A hlavně, Eliško, věř si! Jsi statečná a rychle se učíš. Vytvrvej, ale nepřepínej se. Jsi jenom člověk,“ řekl anděl a zmizel.

„No to jo! Ono se to lehce říká, ale těžko dělá! A někdy je to hodně těžké! A navíc ten, kdo je nesmrtelný a žije si v nebi, takové problémy nemá,“ řekla polohlasem Eliška.

Chvilí ještě seděla a přemýšlela nad tím, co jí anděl povídal. Pak ale zase dostala chuť něco dělat. Andělova slova ji tak povzbudila, že si začala připravovat proslov na další den.

Ráno Eliška přišla k oknu, kde stával Defenes, když hovořil k lidu, a kde i ona bude mít dnes proslov. Cítila napětí a v krku měla knedlík. Lidé začali skandovat a provolávat slávu. Eliška počkala, až se dav ztiší, a pak začala mluvit.

„Děkuji vám, že jste se tady v tak hojném počtu sešli. Ač nerada, musím vám sdělit něco, co vás nepotěší a mě velmi trápí! Protože letos zřejmě úroda nebude moc velká a protože na zámku a v královských sýpkách také není moc obilí, musíme šetřit, abychom přežili zimu. Možná si myslíte, že když budete mít hlad, tak vám zámek pomůže, ale i tady na zámku je jídla málo. Také my musíme s jídlem velmi šetřit, abychom mohli mít zrno na příští rok. Letošní zima bude těžká! Jakékoliv jídlo se snažte šetřit a nevyhazujte ho. Běžte do lesa na žaludy a na vše, co se dá jíst. Navzájem si pomáhejte a nic a žádné jídlo nevyhazujte. Usušte, vyudťe, nasolte a pošetřete na zimu! Jakmile přijde jaro, zasejeme mnohem více zrna a rozšíříme pole, aby byl v budoucnu dostatek jídla. Ti odvážnější z vás běžte do močálů a ulovte tam ryby, co se dá!“ řekla Eliška a na chvíli se odmlčela.

Dav ztuhl. Takové špatné zprávy nikdo nečekal. Nastalo hrobové ticho a bylo slyšet ptáčky, kteří pípali na střeších.

Eliška se nadechla a pokračovala v proslovu: „Dál jsem se rozhodla, že se budou platit pouze desátky tak, jak tomu bylo za krále Eduarda. A rozhodla jsem se zrušit lekary. Dozvěděla jsem se, že movid byl velký podvod! Pokud někdo bude potřebovat pomoc, zajde si k bylinkáři, popřípadě si nasbírá bylinky sám! Pokud se někomu stane něco vážnějšího, lékař ze zámku mu zcela bezplatně poskytne pomoc! Rozhodla jsem se také, že příští rok necháme vystavět vzdělávací domy. Tam se bude učit všemu, co člověk potřebuje, aby mohl pomáhat jiným. Budou se také razit nové mince. Tyto staré nejsou celé zlaté, minulá vláda se na vás tímto dopustila podvodu. Dále mě trápí krasohledy! Jsou tu proto, aby si lidi zotročily, a lidé svět viděli jinak, než jak doopravdy vypadá! Zakázat vám je nemohu, ale věřte, že lidé, kteří je používají, se stávají slabými. Krasohled je slabost a záleží na každém z vás, jestli mu podlehnou, nebo zjistíte, že ho k životu nepotřebujete. Svoboda by měla být pro vás důležitější než jakákoliv věc, kterou držíte v ruce a nedokážete od ní odtrhnout oči! Krade vám drahocenný čas a vytváří iluzi krásy,“ řekla Eliška a čekala, co bude.

„A co ty peníze za lektvary, které jsme museli zaplatit... a za pojištění na život... a za byliny, co jsme si museli kupovat! Byli jsme okradeni a chceme peníze zpět!“ křičel jeden člověk z davu a za chvíli se hašteřili všichni. Vypadalo to jako v úlu, kde se hádají včely.

Eliška se celá roztrásla a dostala strach. Myslela si, že se na ni nespojený dav rozeběhne a ublíží jí, ale nestalo se tak.

„Ticho!“ zakřičel Eduard. „Já, rádce a bývalý král, vám sděluji, že každý, kdo přišel o peníze kvůli lektvaru, je také dostane zpět. To bude první a poslední náhrada škody, kterou vám království vyplatí kvůli lumpárně minulé vlády. Všichni, kdo jste tady, se také nad sebou zamyslete! Kdybyste neseseděli doma a něco podnikli, nemuselo být království v tak zoufalém stavu. Eliška vás a taky nás zachránila, tak si toho buďte vědomi a nechovejte se pořád jako malé děti! Nebýt Eliščina hrdinství, většina z vás je teď mrtvá v nesmyslné válce. Defenes by vás klidně poslal na smrt! Měli byste Elišce poděkovat a ne tady na ni křičet, to si laskavě uvědomte. Peníze nejsou všechno. Lidství a život je víc! Nyní před námi stojí větší problém, musíme přežít zimu. Potřebujeme, abychom všichni sebrali veškerou sílu a moudrost pomáhat jeden druhému. Pokud to tak neuděláme, příští rok se tady setkáme v mnohem menším počtu, protože zbytek bude na hřbitově. Jste přece lidé, tak se nechovejte jako hloupé ovce. Kdo chce, ať zítra přijde a my mu vyplatíme peníze. Ale přemýšlejte o tom, co jsem vám řekl,“ ukončil řeč Eduard.

Lidé chvíli mlčeli a Eliška se na ně dívala s kamenným výrazem. Byla překvapena tím, co její tatínek lidu řekl. Jako by ho vězení zocelilo a on našel sebejistotu.

Lidé začali hučet a opět to znělo jako v úlu. Sem tam nějaký člověk cosi vykřikl, ale záhy zmlkl. Nakonec se postavil na stupínek jeden muž a zvolal: „Držte všichni pusy! Eduard a Eliška mají pravdu. I my musíme něco udělat a něco obětovat. I my musíme přiložit ruku k dílu a zachránit toto království!“

Lidé se pak ještě chvíli překřikovali, pak se zklidnili a nakonec se rozešli. Když pod okny nikdo nestál, Eliška si pořádně oddechla a odešla také. Eduard byl překvapen, když další den přišlo několik desítek lidí pro finanční odškodnění za minulou vládu. Tito lidé dostali peníze, aby dali pokoj a zavřeli své nevymáchané pusy. Čeho bylo nyní v tomto království nadbytek, byly právě jen ty peníze. No... peníze... spíš mosazné plíšky nevalné hodnoty.

Jeskyně

Další den se Eliška vydala do jeskyně Tří světů. Aby vypadala nenápadně, oblékla si obyčejné šaty, co nosí chudé dívky, a na hlavě si uvázala šátek až do čela. Po cestě se zastavila u truhláře. Vzala si od něj desku, hřebíky a kladivo a přidala to všechno ke štětcí a k barvám, které nesla už ze zámku.

Když došla před jeskyni, bylo už po poledni. Vzala desku a napsala na ni nápis *Poutní místo Tří světů* a pak tu ceduli přibila hřebíky na starý uschlý strom. Eliška zašla dovnitř do jeskyně. Napila se z křišťálového pramene a dívala se na zeď, kterou kdysi stavěla. Ze stěn stále vycházela záře, která místnost prosvětlovala. Eliška doufala, že ji bude prosvětlovat navěky, anebo aspoň do doby, dokud bude existovat peklo. Sedla si na kámen a vzpomínala. Vybavila se jí Luciferova slova, která říkala, že až jí bude nejhůř, zná jedno místo, kde bude mít klid.

„Je mi teď nejhůř?“ ptala se sama sebe a snažila se představit si, co by se muselo stát, aby jí bylo ještě hůř. Vstala a protáhla se. Byla by seděla déle, ale tlačil ji čas. Podívala se na Luciferovy stopy a zavolala: „Čerte, čertíku, kdepak jsi...? Přijď sem...!“

Nic se ale nedělo. Žádný obláček kouře, žádná slova, nic. Pak Eliška zkoušela ještě zavolat Lucifera, ale také se nic nestalo. Eliška byla v jeskyni sama. Rozhlédla se kolem sebe. Když tu kdysi pracovala, toužila odtud odejít. Měla vizi, která ji naplňovala. Nyní se cítila sama a nebylo to příjemné. Cítila prázdnotu. Uvědomila si, že samota není tak špatná jako

prázdnota. Nebyl tu Ohník a věděla, že sem nepřijdou ani Marceliny děti Honzík a Anička. Časem to možná bude lepší, začnou sem chodit lidé a to, co se tady stalo, bude jen jakási báje či pověst, které nikdo neuvěří. Eliška šla směrem ven z jeskyně, když vtom zaslechla kroky. Myslela si, že to bude nějaké zvíře, zatoulaná srnka nebo bláznivý zajíc. Kroky ale zněly lidsky.

„Aha! To si ze mě zase utahuje ten pekelný čert, anebo dokonce Lucifer!“ pomyslela si Eliška a rozeběhla se za zvukem. Jaké však bylo překvapení, když uviděla Honzíka a Aničku!

„Co vy tady?“ zeptala se Eliška.

„Áááale, zahlédli jsme tě, jak jdeš směrem k jeskyni, a tak nás napadlo, že půjdeme za tebou. Doufáme, že nerušíme, princezno,“ vysvětlila jí Anička.

„Ha, ani náhodou! A neříkej mi princezna, i když jsem královna... a pojďte sem... ať vás můžu obejmout!“ zasmála se Eliška.

„A co čert a Lucifer? Volala jsi je?“ zeptal se Honzík.

„Zkoušela jsem to, ale nepřišli,“ pokrčila rameny Eliška.

„Třeba už nikdy nepřijdou!“ zamyslela se Anička.

„Hm, možná... ale teď jste tady vy dva a to je možná víc než Lucifer,“ řekla s radostí v hlase Eliška.

„A za Bestií půjdeš taky?“ zeptal se Honzík.

„Asi ano, ale ne teď. Mám hodně práce. A co u vás doma?“ zajímalo Elišku.

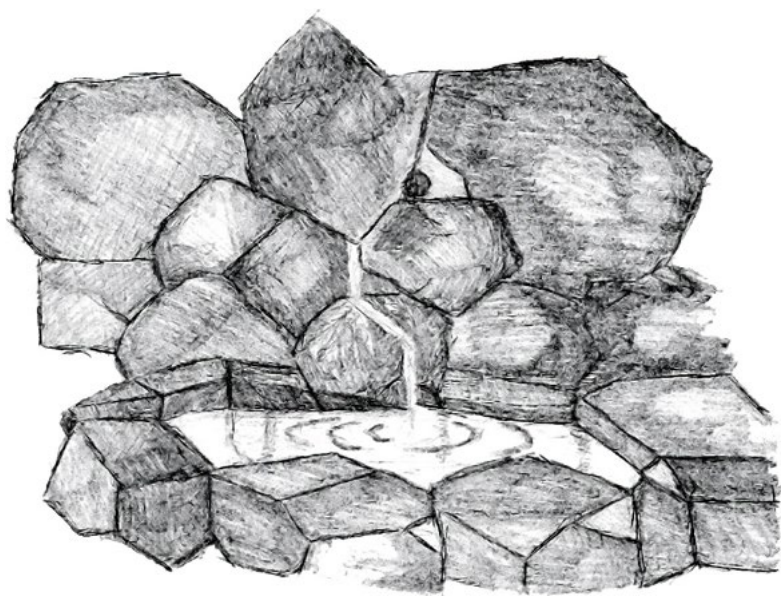
„Je to fajn. Tatínek je teď doma, je na nás hodný a je sranda. A taky říkal, že zítra půjde pracovat! Bude zase kácet stromy, ale půjde mu to hůř, protože už nemá tu svoji kouzelnou sekuru,“ řekla Anička.

„Jojo, nic není navěky! Tak pojďte domů a všechno mi povykládáte cestou!“ nabídla Eliška, děti se k ní přidaly a všichni pomalu šli.

Když došli k chaloupce, děti přemluvily Elišku, ať jde dál, protože maminka zrovna upekla mirabelkové buchtý, které jsou nejlepší s heřmánkovým čajem. A tak Eliška s dětmi a jejich rodiči strávila v chaloupce ještě nějaký čas, protože si všichni měli hodně co říct. Jouza jí chtěl také povykládat, jak se měl na vojně, a tak Eliška nakonec zůstala až do rána.

Brzy ráno se však musela vydat zpět na zámek. Prošla ještě přes náměstí a dívala se, jestli lidé více prodávají a jestli jsou spokojeni.

„Vypadá to jako za starých časů!“ říkala si Eliška a procházela nádvořím. Sem tam ale také slyšela, že někteří mládenci a lidé, co přišli z armády, dělají problémy. Jsou nepřátelští a chtějí se bít, jako by v nich zakořenilo násilí! Naštěstí jich bylo jen velmi málo. Eliška si myslela, že nucené práce jednou skončí a lidé se budou chovat moudře. Mýlila se však. Nucené práce pro lidi, co se neumí chovat, dělají zlo a utlačují jiné, budou fungovat i nadále. Nejhorší ale na tom bylo to, že někteří lidé se chovali tak jako ona, než šla na převýchovu do pekla. „Kéž by si každý člověk mohl projít takovým malým peklem jako já, aby získal víc porozumění a uvědomění!“ říkala si v duchu Eliška.

Projížd'ka královstvím

Jednoho rána si Eliška uvědomila, že nastal čas projet království křížem krážem. Ukázat se lidem a také s nimi pohovořit. Chtěla s sebou vzít rodiče, ale ty nakonec nechala na zámku, aby se o ně někdo staral, než se vrátí. Místo nich si s sebou vzala Marcelu a komořího, kteří se s Eliškou vezli v kočáře s dvojspřežím. Na koních s nimi jeli také strážé. Za krále Eduarda i Defenese byla v každé vesnici či městě stráž, která dohlížela na pořádek. Když byl problém, řešili ho velitelé stráže, kteří ne vždy moudře a chytře rozhodli. Z pozice moci často zneužívali svého postavení. I když lidé cítili, že jsou v právu, kvůli strachu za veliteli nešli. Říkalo se, že se často uplácí a že spravedlnost často končí v rukách nejbohatších. Protože Eliška chtěla příští rok začít stavět ve městech vzdělávací domy, bylo třeba najít nejmoudřejší a nejchytřejší lidi s filozofickým zaměřením. Eliška byla přesvědčena, že pokud se lidé budou řídit selským rozumem, do rozhodování vkládat srdce a lásku a nemyslet jen na svůj prospěch, bude v jejím království lépe. A to bez zbytečných zákonů a pravidel, které by lidi zbytečně strhávaly k vychytralosti a sobectví. I když samozřejmě i zde platilo pravidlo: „Na hrubý pytel hrubá záplata.“

Při projíždkách po království však Elišku nejvíce zasáhlo, že se objevili loupežníci. Byli to vesměs vojáci, kterým se už nechtělo pracovat, a tak místo kladiva, kosy či sekery používali pro svoji obživu meč a luk. Bud' přepadali lidi a okrádali je, anebo chodili v noci loupit do baráček a stavení. Byl to velký problém. Samotná městečka či vesnice nedokázaly tyto

lumpy pochytat. Lidé měli strach. Nechtěli jít do křížku s někým, kdo byl vycvičen v armádě, byl lépe organizován a byl silnější. I stráže ve vesnicích zavíraly oči před loupežníky a dělaly, že je vše v pořádku. Nechtěly nasazovat krk pro pár uloupených věcí. Loupežníci to navíc dělali chytře. Brali si jen tolik, aby okradenému něco zbylo a časem mohl být opět okraden. Vybírali si bohaté a chudé nechávali na pokoji. Naštvaných lidí však přibývalo. Cítili nespravedlnost a byli rozzlobeni na vládu, která je měla chránit. Strach z loupežníků narůstal, a pokud si někdo stěžoval, zle na to doplatil. Být okraden s nožem na krku není příjemné a donutí slušného člověka hledět si kvůli záchraně vlastního života svého. Mlčení lidí způsobilo, že si loupežníci na lidi troufali víc a víc. Měli pocit, že mají moc, a jejich troufalost rostla čím dál víc. Všichni věděli, že to je špatné, ale na odpor se zmohl málokdo. Kdyby lidé byli tak silní, jak o tom rozmýšleli v hospodách, byl by s loupežníky konec. Bohužel při odchodu z hospody se z hrdinů stávali zbabělci. Eliška se spletla, když si myslela, že pokud dá lidem úplnou svobodu, bez strachu z trestu, že se všichni budou chovat lépe. Okamžitě musela vydat prohlášení, že pokud se někdo dal na cestu loupežnictví, bude chycen a potrestán! Trest bude takový, že do konce svého života bude pracovat na nucených pracích. Také si uvědomila, že lidé, kteří jsou na nucených pracích, se po propuštění nejspíš opět stanou loupežníky. Největším nebezpečím byli bývalí vojáci. Vycvičení hrdlořezové, kteří se nezalekli ničeho a neměli strach.

Eliška cítila, že ztrácí půdu pod nohama a že přestává být v jejím království bezpečně. Také pochopila, proč Defenes vytvořil Myšáky. Až dorazí zpět na zámek, bude muset udělat velkou poradou, na kterou budou pozváni všichni velitelé z měst a vesnic. Bude jim muset promluvit do duše a povzbudit je k akci, protože loupežníky ve svém království nestrpí. Věděla, že aby lidem v království bylo dobře, nesmí existovat loupežníci. Jsou jak plevel, který se musí vymýt a zlikvidovat, a proto bude muset vydat nepříjemná opatření. Uvědomila si, že politika nikdy nebude příjemná, pokud se některým lidem nesypou peníze. Tím si je vláda koupí a oni jsou za ně poslušní. Tak to kdysi dělával Defenes, protože pochopil tuto lidskou slabost.

Loupežník Dragan

„Tááák, chlapi, co jsme dnes naloupili?“ smál se Dragan, šéf loupežníků, když vysypával pytle s lupem.

„Naštěstí jim vždycky necháme koně a povozy, aby nám to mohli znovu dovézt!“ smál se loupežník s dredy na hlavě.

„K čemu koně? Už jich máme stejně dost! Je nás dvacet čtyři a koní máme padesát. Stejně budeme muset některé na podzim a v zimě sníst! Kdo by je živil?!“ zaburácel Dragan a loupežníci se zasmáli.

„Jojo! Jsou to takové naše chodící salámy! Pokud někdo chce uskladnit jídlo, je nejlepší ho nechat živé!“ smál se šéf Dragan a plácnul loupežníka po pravici. Ten zavrával a spadl na zem.

„Kde ale pro ně seženeme seno, až nebude tráva?“ zeptal se loupežník se žlutými zuby.

„Kde? Ukradneme ho! Ale tentokrát si povoz necháme,“ oznámil šéf se zdviženým prstem.

„Jo, to by šlo, ale pro jistotu těch povozů ukradneme deset... Jo a chlapi...! Slyšeli jste? Prý... až nás chytí... tak půjdeme na nucené práce!“ smál se dredatý loupežník.

„A jak nás jako chtějí chytit? S armádou? Vždyť my jsme armáda! My jsme ten zbytek, co z armády zbyl, protože armáda byla rozpuštěná,“ smáli se loupežníci, až se plácali do kolen.

„Jo! A ti ubozí strážní, nebo snad zbrojnoši? Ti nás nemůžou ohrozit! Jsou příliš slabí a my známe strategii, co nás naučil Defenes a Haléz,“ smáli se loupežníci a hrdě pokyvovali hlavou.

„Když nás budou moc otravovat, postavíme šutromety a zaútočíme na zámek. Vsadím se, že se k nám přidají i jiní lidé. Prý bude v zimě hlad! Slíbíme lidem jídlo a oni půjdou s námi, a pokud ne, tak to uděláme jako Defenes. Nejdřív bububu, a když neposlechnou, tak šmik a je to!“ uvažoval nahlas Dragan a prstem si přejel po krku.

„Ať žije princezna Eliška, která nám dala rozpuštěním armády perfektní kšeft. A zadarmo! Prý je chytrá a moudrá, ale to, že ihned zrušila armádu, bylo hloupé,“ smál se loupežník s pleší na hlavě.

„Viva Elsa!“ řval šéf loupežníků a bouchl loupežníka po své levici. I ten ztratil rovnováhu, zavrával a spadl na zem. Všichni se napili vína.

„Tak... a kam půjdeme loupit zítra? Už nám dochází pivo a kaviár!“ smáli se loupežníci.

„Což takhle do královského města? Nebude to příliš přídrzlé?“ zeptali se loupežníci šéfa. Ten se zamyslel a prohrábl si špinavé vousy.

„Chlapi, nejsme jediní loupežníci v tomto království. Nemůžeme chodit do zelí jiným bandám! To královské město... to není špatný nápad,“ pohladil si vousy šéf, „ale je nás málo! Kdybychom se spojili s jinou bandou a bylo by nás tak čtyřicet nebo padesát... to by byla jiná! Zatím to odložíme a myslím si, že tato velká akce bude dobrá po žních. A pak ukážeme, kdo vládne lesům tohoto království!“ řekl a bouchl pěstí do stolu, až rozlil víno z pohárů.

„A proč jenom lesům? Vždyť my už začínáme vládnout celému království!“ zakřičel plešatý loupežník.

„Pozor, pozor! Pýcha předchází pád a strategie o pýše není... Na to doplatil Defenes! Příliš si věřil a to mu stouplo do hlavy a zpyšněl. Pýcha a moc ho zničila a zlomila. A teď... a teď... a teď už není...!“ řekl v klidu Dragan a zadíval se na víno, které stékalo ze stolu na zem. Vypadalo jako stékající krev.

„Napijme se na to, co nás naučil Defenes!“ řekl loupežník s dredy a pozvedl číši.

Šéf loupežníků se zamyslel. „Zítra půjdeme do Chlupaté Lhoty a trochu jim to tam oholíme!“ zasmál se spolu s ostatními loupežníky.

Narazili další soudek s vínem a napili se na úspěch a vítězství. Pak společně začali zpívat písně, co se naučili v armádě. Čím více vína pili, tím byli veselější. A jejich šéf, který ukazoval žluté zuby, když se smál, byl nejveselejší.

Když se dost vydováděli, byla už noc a Dragan si odešel lehnout. Přemýšlel o tom, jaké by to bylo, kdyby došlo k válce a dobývala by se další a další území. Třeba by byl povýšen a měl by pod sebou ne tuto umouněnou, špinavou a smradlavou bandu zoufalců, co neumí pracovat, ale krásnou četou. Vojáky, kteří by byli ustrojeni v krásných šatech nebo v brnění, kteří by dokázali bojovat s luky, šípy či oštěpy a na které by mohl být hrdý. Byl by jejich velitelem, každý by se mu klaněl a on by jako Defenes vytvořil říši, kde by nebylo místo pro slabochy. Vnitřně Defenese neměl rád, byl mu odporný, ale na druhou stranu mu byl vzorem. Uctíval ho za to, co všechno dokázal. Obalamutil lid, okradl ho, vymýšlel pravidla ke svému prospěchu. Dragan si byl vědomý toho, že na tom je teď daleko hůř než za Defenesovy vlády. Teď byl šéfem loupežníků, kteří se schovávali v lese a lidi je neměli rádi. Nemohl se moc ukazovat, aby nebyl zatčen.

„Zrada a zrádce může číhat za každým stromem,“ říkal si a nemohl kvůli tomu spát. „Dobýt zámek, odstranit princeznu a pak se stát vládcem, to by bylo něco! Možná jednou, za rok či dva, až budu mít dost mužů. Pět set nebo tisíc a zaútočíme! Co když mě ale někdo zradí a co když skončím na nucených pracích? Anebo ještě hůř... šmik... musím být opatrný a nikomu... ale nikomu nedůvěřovat. Dělat to přesně tak, jako to dělal Defenes,“ zadumal se a usnul.

Na zámku

Eliška, Eduard, Eleonora, komoří a Marcela se sešli v zámecké jídelně a hovořili o problémech, které viděli při projíždce po království. Přišla také řeč na loupežníky. Eliška by dala kdoví co za to, aby loupežníci zmizeli z království. Věděla, že po dobrém to nepůjde, protože to jsou bývalí vojáci, a že stráže nebo zbrojnoši to sami nedokážou. Problém byl v tom, že loupežníci přebývali v hlubokém lese, kam se nikdo neodvážil jít, natož ještě riskovat život v boji s mečem nebo lukem.

„Chtělo by to Myšáky!“ prohlásila k úžasu všech Eliška.

„Ti ale byli zrušeni,“ podotkl Eduard.

„Zrušení byli, ale to neznamená, že jejich lidi tady nejsou. Armáda také byla zrušena a z vojáků se stali loupežníci! A když se z armády stali loupežníci, z Myšáků by mohlo vzejít něco jiného,“ přemýšlela Eliška.

„A to jako co?“ zeptala se s podivem Eleonora.

„Třeba bychom z Myšáků udělali Siamské kocoury, Fabiány, anebo by se mohli jmenovat Nikdo! To kvůli utajení. Nikdo o nich nebude vědět,“ řekla Eliška.

„A jak víš, že se ti tvoji Nikdo nepřidají k loupežníkům? Pak bychom tady měli ještě větší problém. A hlavně... musíme udělat něco, aby nepropukla vzpoura! Kvůli nedostatku jídla budou lidé rozzlobení! Mohlo by se stát, že se někteří z nich připojí k loupežníkům, když budou mít hlad,“ obával se Eduard.

„Musíme jednat rychle a tvrdě, ale ne hloupě,“ odpověděla Eliška.

„Jo, to mi připomíná Defenese!“ podotkl komoří.

„Možná bychom se z některých jeho činů mohli poučit a možná že ne všechno, co udělal, bylo špatné!“ vysvětlila rychle Eliška.

„A to jako co?!“ zeptala se s údivem Marcela.

„Ze začátku si nikdo nedokázal představit, že by se někdy mohl stát králem. A stal se jím! Dokonce chtěl být císařem! Dokázal vymýšlet lži a často mu vyšly,“ řekla Eliška.

„Ale také lhal! A království dotáhl na pokraj hladomoru!“ připomněla Eliška Marcela.

„Otče, řekni... Dá se politika dělat bez lží?“ zeptala se Eliška.

Eduard se zamyslel. „Není lež jako lež! Musíme si připustit, že lež k člověku prostě patří. Ale to i pravda! A pravda by měla vždy převažovat nad lží. To ale neznamená, že by se někdy lež nemohla použít ku prospěchu. V politice se někdy rozhodují riskantní věci. A lež jde s riskem ruku v ruce!“ řekl Eduard.

„Pokud nemáte lepší nápad, než oslovit Myšáky, měl by se za nimi někdo vypravit,“ navrhla Eliška.

Všichni se ponořili do myšlenek a po chvíli Eleonora řekla: „Což takhle vytvořit armádu?“

„Maminko, to oni jsou armáda! Loupežníci! A z čeho chceš tu armádu vytvořit? Defenes využil každého člověka k válečnému umění. Já tam pošlu armádu, a oni se stanou loupežníky!“ řekla nahněvaně Eliška a ze zoufalství bouchla pěstí do stolu.

„Podplatit je a dát jim nějaké funkce. Třeba i na zámku. Budeme nad nimi mít dohled a oni budou spokojeni,“ napadlo Marcelu.

„Cože!?“ vykřikla Eliška.

„No mohli bychom to udělat demokraticky. Je jasné, že by tady nemohli být všichni, ale vzali bychom jen jejich šéfy, dali jim funkce a peníze. Tím bychom je měli pod dohledem. Zkusili bychom je převychovat, aby dělali to, co chceme my. Zbytek loupežníků by se na ně zlobil, brali by to jako zradu a vypukl by mezi nimi boj. Oni by se zabíjeli a nesnášeli a my bychom z toho vyšli jako vítězové bez jediného výstřelu. Použili bychom je a využili pro naše cíle tím, že bychom je obětovali. Zkrátka a dobře... podplatit je a dát jim nějaké funkce! Třeba i na zámku! A možná že by...“ nedořekla Marcela.

„Z loupežníků udělat politiky? Nebo dokonce strážce pokladu!? Oni nejsou hloupí! Ještě by chtěli jít k volbám a pak by si sami odsouhlasili zvýšení platu, jídlo, koně a povozy zadarmo. A kdoví co ještě. Můžete si být jisti, že by těch loupežníků v našem království za chvíli byla celá řada. No možná i rada! Královská rada! Staří a slabí by dřeli na loupežníky na zámku. A za chvíli by to bylo horší než za Defenese. Kradlo by se ještě víc, a kdo by z politiků nekradl, byl by demokraticky sesazen. Ne nadarmo se říká, že kdo nejde s námi, jde proti nám! A věřte, že loupežníkům by bylo jedno, jestli lidé umírají hladu. Loupežníci loupí a s loupežníky se nevyjednávají. S loupežníky se bojuje!“ prohlásila Eliška za potlesku.

„Musíme vymyslet nějakou past!“ řekl Eduard.

„To by bylo dobré, ale jakou?“ zeptala se Eliška.

„Ti loupežníci loupí, a tudíž se musí někde pohybovat, přepadat a podobně. Kdybychom připravili jednotku nejlepších strážných nebo zbrojnošů, mohli bychom je přemoci a zatknout!“ napadlo komořího.

„To je pravda, komoří, a bylo by to krásné! Kdyby to byli obyčejní loupežníci, tak by to určitě šlo, ale jsou to bývalí vojáci! A ti budou střílet a zabíjet. Protože jich je poměrně dost, tak ani pětinasobek našich lidí je nepřemůže, protože je loupežníci uvidí už z dálky a připraví se na ně. A nezapomeňte, že tam, kde jsou loupežníci, jsou i zrádci a ty můžeme čekat i v našich řadách. Že já hloupá vše tak rychle zrušila. Měla jsem to domyslet a s někým se poradit. Už je ale pozdě. A když bude válka s loupežníky a my budeme vypadat jako slabí, co bude pak? Přijdeme o dobré muže a nám na zámku poklesne morálka mezi zbrojnoši a strážemi! Zato loupežníků bude přibývat, protože si budou myslet, že zámek je slabý. Postupně se k nim přidají další poddaní!“ řekla Eliška.

„Podle mě si to myslí už teď, že jsme slabí!“ podotkl komoří.

„Myslím si, že Myšáci jsou naše poslední naděje! Že já hloupá rozpustila celou armádu!“ sypla si zase Eliška popel na hlavu.

„Máte ještě někdo nějaké návrhy?“ zajímalo Eduarda.

„Což takhle, aby nám pomohlo sousední království?“ zeptal se komoří.

„A to jak?“ podivila se Eliška.

„Pomohlo by nám ty loupežníky pochyťat,“ vysvětlil komoří.

„Zadarmo?“ zeptala se Eliška.

„Určitě by za to něco chtěli,“ pokrčil rameny komoří.

„No to bych řekla! Sice jsme teď přáteli, ale ani kuře zadarmo nehrabe a lidi, co by sem poslali... ty vojáky... Mohlo by se pak stát, že by se jim už odtud nechťelo! Víte, co mám na mysli... Byla by to taková dobrovolná intervence!“ řekla Eliška.

„No dobrá, ale pokud to nevyjde a loupežníci budou silnější a silnější... a nedej Bože tady začnou vládnout...!“ nedopověděl komoří.

„Rozumím vám, komoří. To bychom potom museli vybrat menší zlo. A loupežníci by byli rozhodně zlo větší,“ uznala Eliška.

„A co takhle poprosit o pomoc draky?“ zeptal se Eduard.

„Těm jsme lhostejní. Rádi nás pozorují, ale jinak jsme jim spíš na obtíž,“ řekla Eliška.

„A dračí slina...? Že bychom je jako spálili... naházeli bychom jim tu dračí slinu šutromety na hlavu!“ navrhla Eleonora.

„To je nesmysl. Dračí slina je minulost a draci jsou naši přátelé,“ zavrhla to hned Eliška.

„Máte někdo další návrhy?“ zeptal se Eduard, ale nikdo se nepřihlásil.

„Jdu do kamenolomu, kde jsou Myšáci na nucených pracích. A držte mi palce, ať to dobře dopadne!“ řekla Eliška, když dojídala poslední sousto.

Na nucených pracích

V kamenolomu se Eliška a komoří dívali, jak lidé pracují na nucených pracích. Eliška si vzpomněla na práci v jeskyni a komoří na to, jak zde nedávno také pracoval. Úplně jim přeběhl mráz po zádech a oba se zachvěli při vzpomínce, když viděli vězně tahat se s těžkými kameny! Byla to dřina a bylo to také takové malé peklo, ale s jednou výhodou, že lidé byli na čerstvém vzduchu! No... na čerstvém vzduchu... Hodně se prášilo a pracovalo se na slunci, ale i v dešti. Tak kdoví co je lepší, jestli práce v jeskyni, nebo práce tady? Eliška s komořím si vyhlédli bývalého Myšáka, se kterým si chtěli promluvit. Došli ke strážnému.

„Dobry den, královno, čím mohu posloužit?“ zeptal se strážný.

„Chtěla bych si promluvit s někým, kdo patřil k Myšákům... s takovým tím... nejšikovnějším! Nebo snad s Myšákem, ke kterému jiní vzhlíží... No s tím, co má nějakou autoritu! No víte, co mám na mysli... s některým z Myšáků, s kým se dá normálně mluvit,“ vysvětlovala přerývaně Eliška.

„Myslím, že by to mohl být tamhleten!“ řekl strážný a ukázal prstem.

„Tak mi ho přiveďte!“ rozkázala Eliška.

Strážný zmizel a za chvíli přišli jiní dva strážní s člověkem, který byl veden v poutech. Byl ošuntělý, na rukách mozoly a na noze krvavý šrám. Vypadal na čtyřicet let.

„Strážní, můžete jít!“ pokynula Eliška.

„Ale je nebezpečný! Mohl by vám něco udělat!“ bál se strážný.

„Udělejte, co jsem řekla. A sundejte mu ta pouta!“ poručila Eliška.

Strážný, ač nerad, Elišku uposlechl. Sundal Myšákovi pouta a oba strážní pak odešli. Eliška se zadívala na člověka, který před ní stál.

„Jak se jmenujete?“ zeptala se Eliška.

„Myšák!“ odpověděl našťavaně.

„Přece vám doma nějak říkali. Určitě vám neříkali Myšák!“ pozdvihla obočí Eliška.

„Já nemám domov. Jsem na nucených pracích!“ odpověděl Myšák.

„Dobrá... a chtěl byste mít zase domov?“ zajímalo Elišku.

„Jsem Myšák a asi ho už nikdy mít nebudu. Možná tak za dvacet let. Ale to už ze mě bude troska,“ podotkl Myšák.

„Dobrá tedy. Jestli máte něco na srdci, tak mi to můžete všechno říct! Vyslechnu si vás a prosím, sedněte si k tomu!“ vybidla ho Eliška.

Myšák si sedl a rozhlédl se kolem sebe. Chvilí mlčel, aby si srovnal myšlenky. „Víte, mám rodinu. Ženu a dvě děti. Myslím jenom na ně. Dal jsem se k Myšákům proto, abych nemusel být vojákem. Nikdy jsem nechtěl zabíjet a ubližovat lidem a takových je tady víc. Defenes nám dal tehdy na výběr, buď špehovat, nebo válčit a zabíjet. Kdyby byla válka, kdoví jak by to bylo, ale já jako Myšák jsem se mohl ze zabíjení vždycky nějak vykroutit. Vždyť já nedokážu zabít ani kapra na Vánoce! Musí to dělat moje žena. A pak jste přišla vy! A já si myslel, že už je té hrůzy konec. A na konec skončím tady. A proč!? Jen proto, že jsem byl donucen vládou pro ni pracovat? Většina z nás tady nejsme zabijáci. Ti špatní už jsou nejspíš v pekle. My jsme to Defenesovi podepsali proto, abychom ochránili naše rodiny. Kdybychom mohli utéct někam pryč, tak utečeme, ale nebylo kam! A tak jsem neměl jinou možnost. Kdybych nepodepsal, tak by mě Defenes zavřel... a teď... teď jsem na nucených pracích. Je to nespravedlivé! Měla byste soudit člověka za jeho činy, a ne podle toho, k jaké skupině patří,“ vysvětloval Myšák.

„Jak se jmenujete? Jak vám doma říkali?“ zeptala se Eliška.

„Říkali mi Martin.“

„Podívejte, Martine, mám problém. A dost velký! A jak říkáte, asi jsem udělala ukvapený závěr a řadu chyb. Chtěla bych to napravit! Když mi pomůžete, tak vám slibuji, že se zase vrátíte ke své rodině a království se vám odvděčí. Víte, chtěla bych se vám omluvit a doufám, že není pozdě.

Opět prošetřím případy vězňů a slibuji, že budu spravedlivá. Potřebuji vás a věřte, že není všechno takové, jak vypadá. Chci, aby v našem království bylo dobře, a udělám cokoli, co bude nutné!“ řekla Eliška.

„Jo! A také se říká, že za slib nic nedáš a slibem nezarmoutíš!“ odpověděl Martin.

„Řeknu vám, jaký máme problém. Budete šestý člověk, co to bude v tomto království vědět, a musím vám říct, že jsem trochu zoufalá a vy jste jedna z mých posledních nadějí!“ zvýšila hlas Eliška.

Komoří se k ní naklonil a řekl: „Ale královno, neměla byste mu všechno říkat! To by bylo...“

„Ne, řeknu mu všechno! Jestli mám vybudovat mezi námi důvěru, tak ať ví vše!“ zdůraznila Eliška a Martinovi vše povykládala.

„Na rozdíl od Defenese tě prosím, pomoz nám! Sežeň skupinu lidí, kteří by byli ochotni tu práci udělat. Bude nebezpečná, ale věř mi, že si to budu pamatovat. Přijdu zítra!“ rozloučila se Eliška, zavolala strážu a spolu s komořím odešla.

Na zámku

Když Eliška přišla na zámek, nechala si zavolat velitele stráže a velitele zbrojnošů.

„Takže pánové, máme tady problém – loupežníky! Slyšeli jste o nich?“ zeptala se Eliška.

„Ano, slyšeli!“ řekli velitelé.

„A co s nimi budeme dělat?“ zeptala se Eliška.

„No víte... ono to je těžké! My strážní nejsme vycvičení běhat po lese a chytat loupežníky, a k tomu ještě bývalé vojáky,“ řekl velitel stráže.

„Ano, ano, to je pravda!“ přitakal velitel zbrojnošů.

„Vím, že nejste vojáci, ale nějakou sílu a kondici přece mít musíte! Myslím si, že je načase, podle toho jak vás poslouchám, abyste změnili ke své práci přístup. Břicha máte veliká, jste obalení tukem a teď se vymlouváte? Takže zavelíte nástup na nádvoří! Za pět minut budou všichni nastoupení a já se na vás podívám, jak na tom doopravdy jste! A jestli nebudu spokojená, tak vás degraduju na umývače podlah. Jděte!“ rozkázala Eliška.

Oba velitelé se zarazili a ztuhl jim úsměv na tváři. Odkráčeli a bylo slyšet, jak se zvenku ozývají rozkazy.

Eliška se postavila před nastoupené zbrojnoše a stráže. Bylo jich všeho všudy sto. „To jsou všichni?“ zeptala se.

„Ano!“ odpověděli velitelé.

„Kolik máme v našem království stráží a zbrojnošů?“ zajímalo Elišku.

Oba velitelé se na sebe podívali a něco zamumlali.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy O království Na konci světa – 2. díl.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.